

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Narój mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiske njedželske lopjeno

Čakozil 1891 Čhrjebjanskil farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

25. oktobra 1936

Baugen

20. njedžela po šwjatej Trojizy.

„Ja pak a mój dom čzemy tomu Čnjejeje šlužicž.“

Joz. 24, 15.

Lubje witany čzaj fermušchow je šajšo pschichol a našej Čnjeje a Čbóžnik šastupi w šnatym šezjenju šajšo ras do Zacheju-šoweho doma a j tym tež do šwojeho doma a čzje rad tež nad twojim šwójbnym žiwjenju šwoje kražne žohnowanje wuprajicž: „Dženža je šo twojemu domej šbože dostało.“ Ale to šo jenož tam štanje, hdžez je čłowjeska dušcha kaž tamna škóšnikowa pola Łukascha w 19. šlawje šwolniwa a hotowa, je wšchěm, šchtož ma a je, do Čnješoweje šlužby šstupicž.

„Ja pak a mój dom čzemoj tomu Čnjejeje šlužicž“, to nje-šmě jenož šlowo bječ, kotřez pschi wěštych šwjatych škladnosćach rady šlyšich, ale dyrbi džjenža bóle dylžli hdy hešło bječ, po kotřymž šwoje šwójbne žiwjenje tež woprawdže a je wšchej škutnosću škožujemy.

Tuto šnate šlowo je Jozua, Mojšašowj našlednik, jako wo- džer šraelskeho luda, we wažnej, roškadžajej hodzinje jako šwoje wušnacze šjawnje wuprajil. We wulkich bitwach běšche wón šwojemu ludej šlubjenu kraj šdobywał a herbštwu wo- džělit. Nětko šteji na kónzu šwojeho šjawneho škuttowanja. Šišchje ras šhromadži žyly lud a, pokasawšchi na tak bohacze našonjene wopokasma Božeje hnady a dobročiwosće, štaji na pošledku to wažne praščenje, komu čzedža nětko w nowej do- minje šlužicž, — pschiboham tuteho kraja a jeho wobhdlerjow abo jenicžemu Bohu, kiž běšche šo šwojemu ludej pschezo jako džiwny pomoznik šjewil. A njeh šo lud nětko tež roškadži kaž čzje, — wón Jozua, wo šebi to kražne šlowo wušnaje: „Ja pak a mój dom čzemy tomu Čnjejeje šlužicž.“

Jozua potajšim jowle njerěči jenož šam wo šebi a ja šwoju wošobu, ale wón wě šo šamotwity ša tych, kotřychž je jemu Bóh jako najbližichich dał; jako prawy šhospodar šastupuje wón w tu-

tym najšhutnišchim praščenju šobu šwojich domjazych, j kotry- miž šo pscheseje wě. Tak je kóždy nan jako šlowa šwójby šobu šamotwity ša tych šwojich a jich wěru, a domjazy šajšo šu jemu pošlušnosć wušnacze. „Ja pak a mój dom“, tak tych šwojich šobu šastupowacž ma kóždy šamotwity šchesečjanskil šhospodar wot Boha prawo a šwjatu legitimaziju; tež to džjenža wušběhnyč, je wažne; dokelž husto došć hžjom mlody hólz abo holza šej myšli, šo šmě šo je šwójbneho šwjaska wušwobodžicž a šo nima wo nanowe měnjenje ani štaracž.

Tak Jozua jowle šwój dom jako Boži templ a šwjatnizu wutwari a poštaji w nim woštar, na kotřymž ma šo wot wšchit- lich domjazych wšchědnje Bohu džakowacž, woprowacž a šlužicž. W tajkim šmyšlu běšche w šwojim čzajšu hžjom Mojšaš pschezo nanow a maczerje šwojeho luda napominal, pobožne šwójbne žiwjenje wješć a džěčjom na rócžnych dnjach wo Božich wulkich škuttach powědacž a je šublacž w bojoseči a luboseči k Bohu Čnje- seje. Tajke šlowa ludowych šwěrných, pobožnych wjednikow šu tež šraelskemu ludej k žohnowanju býle; tež džjenža šišchje ma, kaž praja, šwójbne žiwjenje pola tuteho hewal tak šazpiteho luda, šwój wošebity, šrutj a pobožny ras.

Pschichodnu šobotu šwjeczi našcha ewangeliška žyrkej šajšo šwój reformaziški šwjedžen a džakowna tež na to špomina, šo je našch dr. Marčžin Luther tež našchemu němskemu ludej tutu šwjatnizu šchesečjanskil šwójby šajšo wobnowil. Šsamo jeho pschecželjo šo drje naštróžichu, hdyž wón — přjedawšchi mnich — do šwjateho mandželštwu štupi. Běšche to w lěčze 1525, w čzajšu burskeje wójny, wošpředž wójniškich štrachow a štróželow. Š tym čzyschje tola našch Luther prajicž: njeh pschecželjo myšla, šchtož čzedža, a njeh šu čzežke čzajš w našchim ludu, ja tola wěm šchtož mam čzinicž, ja mam ša šwoju wošobu šwjatnizu šwójby šajšo natwaricž. Jozuowe šlowo běšche tež Lutherowe wušnacze: „Ja pak a mój dom čzemy temu Čnjejeje šlužicž.“

Ruby čítarjo, kmem cze nětk proſyć, so by ſwój mały Lutherowy katechiſmuſ dženſa jaſo ras do rukow wſať, jeli-jo ſ zyla hiſčezje tutu drohu knižku wobſedzić? Kať huſto tola najſch Luther jowle wo ſwójbnym žiwjenju rěczy; ſwójba je jemu wot Boha ſameho poſtajent porjad a wuſtaw. Dopomniſch ſo hiſčezje na wukladowanje ſchtwórteje kaſnje? Tam rěka: „ſo bychmy ſwójich ſtarſchich a knježich njejaſpili a niz njerohněwali, ale jich w czeſezji měli, jim ſlužiſi, jich poſlučali, lubowali a wjele do nich dzerželi.“ Kalko kraſnych ſłowow je tola najſch Luther jowle hromadze ſtaſiľ, ſo by ſwójatnižu ſchweſcijanſkeje ſwójby derje ſchitail. A dale rěka piſchi ſchweſtej kaſni, ſo mamy w mandželſtwe ſo mjeſ ſobu lubowacž a czeſezicz.

Kať kraſnje nam Luther přeni artifel wukladuje a piſchi tym roſpomina, ſchtož je Bóh nam wſcho jaſo ſtworiczel, dariczel a ſchitowar wſcheho dobreho wobradzil, tež kžežu a dwór, žonu a džečzi, rolu a ſkót a wſcho kubo. A piſchi ſchtwórtej próſtwe wotmoſwi na to praſchenje: „Schto je wſchědny khlěb?“ „Fromny muž, fromna žona, fromne džečzi, fromna czeledž.“ A piſchi džeſatej kaſni wukladuje, ſo bychmy najſchemu bližſchemu jeho žonu, czeledž a ſkót njewupſchahali, njewotpiſchitajeli abo njewotdžerželi, ale tych ſamych napominali, ſo bychmy woſtali a ſwěru cžinili, ſchtož cžinicž maju. Kať wažne ſu tola tute ſłowa i erta najſcheho Luthera, i kotrymž chzysche ſwójatnižu ſwójby a mandželſtwa ſchitacž a kať i twjerdym pſotom wobdacž! — Haj, hiſčezje wjažy; hladajo na zylu katechiſmuſ, pytnjemy, ſo ſej Luther piſcheje, ſo by ſo hoſpodať je ſwójimi džečzimi a ſe ſwojeje czeledžu wſchitke tute ſłowa modliť a i nimi ſo wuſnať ſwojeje wěry. Tehodla ſteja na kónzu tola tež hiſčezje wſchelatore modlitwy: raiſcha a wječžorna, do jědže a po jědži. A tutym modlitwam piſchifamnje ſo domjaza taſla, ſłowa je ſwójateho piſma ſa wſchelate ſchweſcijanſke ſtawy, ſa dom a ſwójbu; a na poſledku ſteji tuta krotka ſchtwóřka:

„Nětk nawukř ſwoju ležiju,
So ſbože pſchińdže do domu!“

Haj, to wſcho, ſchtož je najſch Luther w tutej malej kniſy niz jenož ſa ſchulſke džečzi, ale tež ſa ſwójbnu nutroſež w ſchweſcijanſkich domach napiſail, tola zyle jaſnje Lutherowy wotpoſladſjewi, najſch lud roſwucicz, kať ma ſo w ſchweſcijanſkich ſwójbach prawa Boža ſlužba ſtačž po Joſuowym ſłowe: „Ja pať a mój dom chzemy tennu ſnjeſej ſlužicž.“

A dženſa ſo tebe, luby čítarjo, tuto kraſne bibliſke ſłowo, kotrež ſnano wot wěrowaniſhego woltarja ſem woſebje lubujeſch. praſčya: Je tež twój dom tajka Boža ſwójatniža, Boži templ, w kotrymž ty je twójimi domjazybni ſwójemu Bohu i modlitwu, paczerjemi a wſchědnej nutroſežu porjadnje ſlužić? Tajkich prawych ſchweſcijanſkich domow trjebamy dženſa, hdžež ſo ludžo njehanbuja ſwojeje wěry, hdžež ſo hromadze modla a ſo k Božemu domej maja.

Najprěniſche towaćſtvo, kotrež je Bóh ſam w přenim cžazu cžłowjeſtwa jaťožil, je tola ſwójba. Tu ma kždž najprěniſchu winowatoſež, ſwoje ſchweſcijanſke pſchikſlučnosče dopjelnicž! Tu je jedyn ſa druheho ſamowitny, nan ſa žonu a džečzi, bratr ſa bratra a ſotru! Najprjedy ma ſo wot naſ wſchitkich ſchryſtuſowa najwažniſcha kaſni wo bratrowſkej luboſeži w ſwójbnym žiwjenju wopofačacž. Prjedy hacž chzeſch we woſadže wonkach abo pola póhanow ſa ſchryſtuſa ſkutkowacž, maſch jeho miſionar abo póſol w ſwójim domje bjež! Tu plačzi najprjedy: „Nječ jedyn njeke cžežu a brěmjo druheho!“; abo: „Wjeſelcže ſo i wjeſelchymi a plačezje ſe ſrudnymi!“

W tajkim domje knježi potom ſwójatny ſnjeſowy duch, ſo jedyn druhemu wodaſa, duch teho měra, ſo ſu wſchitzy pſchweſ-

jedne a hromadze ſteja kať ſtawy jedneho cžěla; wſchitzy ſa jedneho, jedyn ſa wſchitkich.

Tajki prawy ſchweſcijanſki dom, kiž pod Joſuowym heſlom ſteji, budže ſa ſwójich wobydlerjow žórlo nowych mozow ſa dalſche žiwjenje, ſa bėdjenje w ſemſkim powoľanju. Kždžy cžłowjeľ trjeba ſkónčnje tajke měſtacžko, hdžež jeho duſcha wotpočzuje, tajke Bethanija, hdžež kždžy po ſwójich darach ſwójemu njebeſſemu ſnjeſej ſluži a hdžež wſchitzy hromadze ſteja w jednej luboſeži a wěryje a nadži. S tajkich domow pať potom tež bohate žohnowanje wuńdže ſa druhich; haj, ſa zylu ſnjeſowu woſadu, haj ſa najſch zylu luby lud a wótžny kraj. Wamny-li mjeſ ſobu prawje wjele tajkich ſchweſcijanſkich domow i tutym napiſmom:

„Ja pať a mój dom chzemy tennu ſnjeſej ſlužicž“
ſo njetrjebamy piſchichoda bojecž, kaťkiſkuli tež budže; ſchtož ſo k temu ſnjeſej ma a wuſnawa, k temu budže ſo tež wón wuſnawacž je ſwójim móžnym ſchitom a žohnowanjom!

Ja a mój dom ſmy hotowi,
ſo bychmy tebi ſlužili,
ty ſnježe wſcheho ſwěta! (Křel. 641).
Samjeň.

Swjećachmy ſobu 100lětny jubilej ſipicžanſhego miſionſtwa.

W Godžiju ſwojecžachu najſche ſerbsko-němiſke woſady 19. nj. p. Swj. Trojizy ſobu 100lětny jubilej najſcheho ſipicžanſhego miſionſtwa, kotryž je tuto wot 6. hacž do 9. junija w ſipicžku ſwojecžilo. Njedžela njebe jara pſchihodna; bė tola w ſuſhodnej woſadže, w Njeſtwacžidle, kermuſcha, a i tutej woſadu ma Godžiſka woſada wjele ſwiſka. K tomu bė wětr, haj wichor naſtať, kotryž woſebje woſolo Božeho doma žalofnje ſchumjeſche. So je druhdže, woſebje piſchi polnóžnych brjohach Němiſteje, wjele ſylniſcho a ſtraſchniſcho zychnowať, to ſmy mjeſ tym i nowinow ſhonili.

Tať njebe tež ſemjcherjom na Božimaj ſlužbomaj telko, kelkož by jich chzyla Godžiſka woſada ſama mēčž w ſwójim ſtarym, ſlawnym, rjanym Božim domje, kotrehož ſwony w 2 hodžinomaj k ſerbskej ſwojedzeńſkej Božej ſlužbje ſaſwonichu. S kaplańſtwa podachu ſo, pſchewodženi wot ſerbskich woſadnych jaſtupjerjom, duchowni, koſiž bėchu mohli tať jahe hižo dojēcž, do Božeho doma, kotryž naſ ſtrowjeſche hiſčezje w pyſche žujowych wěnzow a woſebje w rjanej ſwojedzeńſkej pyſche Božeho woltarja. 10 ſerbskich duchownych bė drje hižo na ſerbskej Božej ſlužbje. Duchowny Laſer-Winaſawſki mējeſche ſawodnu woltarnu Božu ſlužbu, ſwojedzeńſke předowanje ſyn Godžiſkeje woſady, ſarať Wyracž-Moſacžicžanſki. Saťož ſo je ſwójim předowanjom na pſalm 42, 2, 3. Wſchitzy cžłowjeſkojo ſo žedža po najſnutſkowniſchim ſpokojenju ſwojeje duſche. Jeſuſ ſchryſtuſ je ſpokojenje tutoho najſnutſkowniſhego žedženja wſchěch cžłowjekow a tať jich ſbožnoſež a tať jaſo jich ſbožo. Woboje plačzi: Njeſpokojene žedjenje cžłowſkeje duſche honi cžłowjeľa woſolo; w Jeſuſu ſchryſtuſu a jenož w nim je ſpokojenje tuteho žedženja. Žyrkwiny wótž Augustinus, kotryž tež w ſwójich mlodnych lětach ſpokojenje ſwojeho žedženja pytaſche po bludnych pucžach, kotryž pať jo potom namaka w Jeſuſu, wuſna džaſowny tole ſbože tať: „Moja duſcha je njeſpokojna we mni, doniž Božo, njewotpočzuje w tebi.“ ſchweſcijan — a runje tať ſchweſcijanka — kiž bu tať ſam ſwój miſionar a ſwojeje duſche žedjenje woprawdžitim ſbožu ſpokoji, njebudže hinať chzycž a móž hacž bjež ſobudželacžer na polu ſnjeſoweho miſionſtwa, a runje tať budže kždža ſchweſcijanka ſobudželacžerka. ſchweſcijanjo, kiž ſu poſluſchni porucženju ſwojeho ſnjeſa Joſua: „Džicže a

jezineže wchitkich cłowjekow mojich wuczomnikow!" ŝu ŝani wot ŝo i wutrobu, je ŝlowom, je ŝutkom w dźele Snjesoweho miŝionstwa.

Wychichski farar Sarjeńk postrowi po kleruichowej ŝtuczy, woŝadu jako wjednik ŝerbŝko-němŝkich woŝadow, kotryž wón hiŝeje je, njech tež na wumjenku, doniž njeje druzi tuto jaŝtojnŝtwo pŝehowal. Poŝasa kemscherjow na miŝionŝki jubilej, kaŝ do zyla na Snjesowe miŝionŝtwo, kotrež chzemy tola wŝitzy ŝobu hajicž. Wón wufonja tež ŝkónčazu woŝtaŝnu Božu ŝluŝbu. Sŝerbŝku kaŝ tež ŝežehowazu němŝku Božu ŝluŝbu wudebiŝchtej rjenje zyrkwiny ŝhór je ŝwojim ŝpěwom a poŝawnowy ŝhór, kiž tež wŝe kleruŝche pŝehowodžeŝche, je ŝwojim pŝehednoŝkom.

Jako pod ŝwonjenjom ŝwonow i kaplanŝtwa na němŝku ŝwjedženŝku Božu ŝluŝbu džechny, ŝaczahny ŝnowa móz jaŝhadžeho wětra. Sawodnu woŝtaŝnu Božu ŝluŝbu mějeŝche Wujeŝdžanŝki farar Günther, kotryž bě i někotrymi woŝadnymi jaŝstupjerjemi na ŝwjedžen pŝichijel. Sŝwjedženŝki předar bě ŝuperintendent Berg-Budhŝki. W sawodže ŝwojeho předomanja, kotrež bě ŝawožit na Sjew, Jan. 3, 7—8, poŝasa woŝadže, kaŝ je raŝ moler nadawel, molowacz roŝpadowazu zyrkej, dopjelniel. Wón njeje molowal někaŝke roŝpadanki Božich domow, kaŝ je nětkle na wobraŝach je Sŝpaniŝteje a Ruŝteje wohladamy. Ně, wón molowajeŝche kraŝne wrota wulkeho Božeho doma; tute ŝu powočinjene; nuts hladajo widžich tam wulku woŝadu. Je to roŝpadowaza zyrkej?, ŝo praŝeŝch. Gladaj ŝnowa na wobraŝ. Tam widžich hiŝeje něŝchto. A muri je pŝichicžinjeny miŝionŝki kaŝečič a tutón je i wulkej próchnej pawečinu jaŝpŝehedzeny — dopoŝas, ŝo tam ja doŝho dara ja miŝionŝtwo njeŝ póhanani njepoložichu. To reka: Roŝpadowaza, ŝpadowaza zyrkej je tam, hdžež luboŝež ke Snjesowemu miŝionŝtwu wuhajny. Žiwa zyrkej je tež ŝdobom zyrkej miŝionŝtwa, kotraž ja to ŝutkuje, ŝo by dopjelnjene bylo, ŝchtož ŝhryŝtuŝ žada, prajizy: „Džicze a jezineže wchitkich cłowjekow mojich wuczomnikow!" Naŝcha móz drje je ŝlaba móz, ale Bóh ju ŝylni. Sŝwět drje nam durje jačžinja, Bóh paŝ nam durje woežinja. Předar poŝasa tež na to, ŝchtož ŝo taŝ pŝehcžiwu miŝionŝtwu njeŝ póhanami praji a teherunja na to, ŝchtož my na to prajimy. Wly woŝtanjeny poŝluŝchni Snjesowej pŝichajni a ŝmy ŝobudželaczeryjo w jeho miŝionŝtwe. Superintendent Berg mějeŝche tež ŝkónčazu woŝtaŝnu ŝluŝbu.

Wŝcho hromadže bě tu drje 15 duchownych, kotřiž běchu po něčžim doŝchli a doŝeli; njebe pŝichjomne, ŝo bě ŝdobom w ŝerbŝkej Buŝecžanŝkej woŝadže Gustav Adolŝŝki ŝwjedžen. Na hoŝpodliwej farje ŝhromadžichu ŝo hoŝežo i ŝarŝkich domow i woŝadnymi jaŝstupjerjemi, ŝo bychu ŝo wofŝchemili a ŝebi w pěŝnej bjeŝadže wupowědali, ŝchtož taŝ nětkle na wutrobje a na ŝtarojčji mamy. Džakni ŝo dželachu wot farar Wjeŝarjez ŝwójby, je, ŝodžijŝkej woŝadže, ŝebi a ŝwojej woŝadže a dozyŝa naŝchej zyrkwi pŝehajo, ŝo by wona bywa žiwa zyrkej, a to wobŝwědečžala i tym, ŝo ŝteji je ŝwojimi ŝtawami w dźele Snjesoweho miŝionŝtwa.

Sŝerbŝki seminar w ŝhwacžizach.

Jako loni po ŝkónčanju ŝerbŝkeho ŝeminara ŝhwacžizy jaŝo wopuŝečžichmy, hiŝeje raŝ ŝpominajo na wŝitke džela ale tež wjeŝela poine hodžinki, kotrež běchu ŝo njeŝ tym minyle, ŝdaŝche ŝo nam to poŝledni króčž, ŝo běchny w ŝhwacžizach na ŝerbŝkim ŝeminarje pobyli a pod wjedniŝtwom knjeŝa wŝchŝcheho fararja Sarjeńka pŝichi ŝhromadnym džele ŝwojemu powoŝtaŝŝkemu wukublanju i wužitkej tu ŝo ŝhadžowali. A hdžž woŝrjedž ŝwojich próŝdninow ŝhoničmy, ŝo iměje knjeŝ wychichski farar Sarjeńk ŝwoje wotŝalne předomanje a nětkle na ŝwój derje jaŝluženy

wotpočžinŝk pónđe, cžim bóle na tym dwělomachmy, ŝo ŝo tež létka jaŝo do ŝhwacžiz na ŝerbŝki ŝeminar wróčžimy. Tuž běchny džen a bóle wozipniŝchi, hdže tež to létka pónđženy — ŝwoŝta wŝchaf jenož hiŝeje krótki cžas, ŝo dhrbjeŝche ŝo ŝerbŝki ŝeminar jaŝpocžecž.

Běchny potajkim wŝchitzy njemalo pŝehewapjeni, hdžž kóždy ŝwoje pŝehprojchenje doŝtachmy na ŝerbŝki ŝeminar — do ŝhwacžiz. Dla wěŝtych pŝichicžinow njebeŝche ŝo zyrkwiniŝka wŝchnoŝež taŝ rucze roŝŝudžicž mohla, ŝchto měl i naŝlednikom knjeŝa wŝchŝcheho fararja Sarjeńka bycz, a beŝche potajkim jeho poŝtajila, ŝo by tež létka hiŝeje ŝerbŝki ŝeminar namjedowal. — Tuž hotowachmy ŝo jaŝo do ŝhwacžiz, hdžež běchu wŝchaf ŝo poměry njeŝ tym pŝeheměnilo, a dhrbjachmy bohužel to abo tamne parowacz, ŝchtož ŝebi hewal na ŝerbŝkim ŝeminarje jara wažichmy. Knjeŝ wychichski farar beŝche ŝo do Budhŝchina pŝehewdliel, i wotkel džen wote dnja do ŝhwacžiz pŝichhadžeŝche — ŝarŝki dom ŝtejeŝche potajkim próđny, doniž mlody ŝarŝki wŝkar do njeho njejačžahny a ŝebi tam ŝwój nowy domcžel njewuhotowa. Tuž mějachmy ŝo cžim bóle i ŝwojim ludžom, hdžež ja cžas ŝeminara bydlachmy; wŝchaf ŝu ŝhwacženjo doŝež pŝehcželni a pěŝni ludžo, ŝo by ŝo i nimi prawje derje ŝroŝhnicž a po ŝwjatoku někotružkuli wjeŝolu a dopomnjecža hódnu hodžinku pŝehewiwicž móhl. Tola njedžiwachu ŝo woni, hdžž běchny ŝo potajkim jaŝo w ŝwojich ŝhwacžizach jaŝhdlieli — a běchny jenož tjo. Sŝam ŝo ŝtowo dodžiwacz njemóžach, jako ŝamy wječžor do ŝpocžatka ŝeminara do cžicheje wjeŝki pŝichŝhwatach a to jenož jenicžkeho towarŝcha nadeŝdžech ŝo budžich ŝo najradicho jaŝo wróčžil, pŝichi ŝebi myŝlo, ŝo bylo wŝchaf ŝchłoda wŝcheje próžy, kotraž by ŝo tu naju dla nałožila. Ale naŝajtra pŝichi ŝnědanju ŝo namaj hiŝeje tječži pŝichitowariŝchi, a džen poŝdžičho ŝamo hiŝeje ŝchtwórtly, ŝtary ŝhadžowanŝar ŝerbŝkeho ŝeminara. Sta ŝo paŝ, kaŝ budžeŝche licžba wobdželnikow tutón króčž krucze wobmjewowana byla, ŝo ŝo ŝrudny podawel jaŝndženeho léta wopjetowajeŝche a towarŝich P. tež létka jaŝo ŝhori a naŝ wopuŝečži. (To dže na někaŝkej magnetiŝkej žiwi ŝaleži, kotraž ma wěŝty wliw nad cžłowjekom a „ŝamo“ wŝchelake ŝhorosčeje w nim ŝbudži, kaŝ ŝebi ludžo powědaju.) S tym paŝ ŝo na ŝeminarje ŝamo na ŝebi ničžo dale njepŝeheměni, ale dželachmy po ŝtarym waŝchnju, je ŝamŝnej pilnoŝcžu a luboŝcžu i wěžy.

Běchny dže tu na ŝ e r b ŝ k i m ŝeminarje, a po tym tež wŝcho ŝwoje ŝhromadne dželo ŝložowachmy. Hdžž beŝche paŝ to naŝch ŝlowny ŝamer, ŝo ŝo wufublachmy w prawej a cžiŝtej ŝerbŝcžinje, kaŝ měli ju junu w ŝwojich předomanjach pŝehed ŝwojej woŝadu nałožowacz, ŝchto njeby ŝo pŝichi tym i poŝtym prawom bóle a bóle ŝadowal na woŝebnoŝeži a hódnoŝeži ŝwojeje ŝamŝneje macžernej rēcže a ju haŝle prawje cželcžicž nawuknyel. Hdžž njebudžechmy tež hewal ničžo dale pŝichi ŝwojim ŝhromadnym džele nabyli, žyle wěcže njeje tutón ŝerbŝki ŝeminar ja naŝ bjeŝ wuŝpěcha byel, hdžž ŝmy to ŝpóŝnali. — O, hdž byŝchaj tola kóždy ŝerbŝki nan a kóžda ŝerbŝka macž wjedžaloj, ŝchto ŝwojemu dželcžu jaŝpovědžitej, hdžž jo wjazy njewocžehnjetej w ŝerbŝkej, wŝchaf w jeho prawej macžernej rēcži. Njeŝku cži, luba ŝerbŝka macži, to zuje ŝyaki, hdžž ŝo twoje džecžo i tobu domach w němŝkej rēcži roŝmoŝtwa abo cži po němŝku wotmoŝtwa, jako twoju ŝamŝnu macžernej rēcž wjazy ŝaŝež njemělo, haj, ŝo by ŝo jeje napoŝledku haŝbowalo? Njeje paŝ to twoja ŝamŝna wina? Čžeŝhodla dha njedhrbjalo ŝo tež twoje džecžo, hdžž je wŝchaf džecžo ŝerbŝkeju ŝarŝcheju, w ŝwojej prawej macžernej rēcži wozahnycz, ŝo njeby ŝo jemu junu zuŝa jeŝdała, tuta jeho ródna, ŝerbŝka rēcž, kotruž ŝu jeho wóžžojo něhdž taŝ horžo lubowali a taŝ móžnje ŝchitali pod hordym heŝlom: Sŝahowajeŝche ŝwěru ŝwojich wóžžow rēcž a wěru! Hdžž paŝ ty, ŝerbŝka macž, tute

drohe namrěštno hwojich wótzow bóle jańez nimajch, jchto dyr-
bjał potem hiščeže do twojeho džěsca lubojeć k jeho ródnej rěczy
płodziej a ju wucziej, so by czěsziło a hweru jachowało, jchtož je
jeho. — Tutón njedostatk mjes Sserbami džě hušto wopom-
nichmy, hdyž so tu pschi hwojim šhromadnym džěle džěń a bóle
sa to jahorichmy, wo czymž druhy wjazy njerodža a jo i tajkej
liwkošczi a bjesdzaknošczi janjehaja. Tak njeje jich w Sserbach
nimo teho Bohudžak tež hiščeže dojeć tajkich hwojbow, kotrejž
krutu hweru wobkhowaju tamnej bjespokornej smyšlnošczi hwo-
jich wótzow a ju ja pschikad wužiwaju w hwojim hamšnym
hwojbnym žiwjenju? Tym chzemy my junu tež pschiczi: hwo-
jemu Bohu czěszi a hwojemu Sserbstwu k wužitkej!

Druhdy wšchaf so džiwachu, hdyž wo jaměrje tuteho najšeho
herbskeho seminara hlyšchachu — a to džě bjes džiwaj! Njeběchmy
tu hižo hušezišcho pobyli, někotry dwójzy, tanny trójzy, a tjeczi
hamo hiščeže wjazy krócž, a nimo teho běchmy tola wšchitzy
Sserbja, kofsiž so potajkim tež lětka jažo na herbskim seminarje
wobdžělichmy: so bychmy so wufubkali w herbskej, wšchaf w hwo-
jej maczernej (ródnej) rěczy? A tola njemóžemy hěbi hwoj her-
bski seminar jako tajki dojeć wažicž, a njemóžemy wšchaf dojeć
džakowni bycz hwojej zyrkwinskej wšchanošczi, kotraž nam kóžde
lěto snowa te hřědku pošiczi, kotrejž so k jeho sarjadowanju
trěbne, a tehorunja hwojemu wšchichemu fararjej, kotryž je
pschezo jažo wšchu prózu naložował, so by najch mały herbski
ludžik junu to parowacz njetryjebal, jchtož pak je nimo měry
wažne sa wšcho dalšche žive ludowe hěbiwědomje mjes Sser-
bami, mjenujzy fararjom, kofsiž byli dojeć pschihotowani a dojeć
šhmani, jemu jeho ródnu rěcz czistu a hwojorajnu — kaž je ju
hnydy wot hwojich wótzow namrěš, do wšcheho pschichoda wufho-
wacz pomhacz. Šchtož nětko wšchědnje i erta někotrehožkuli
Sserba hlyšchich, njeje wšchaf hušto wjazy ta herbežina, wo
kotrejž móht prajicž, so je pschikladna a jo, czym dokladnišcho ju
studujejch, czym jašnišcho tež jeje wošebitošcž a jeje hódnošcž por-
njo wšchěm druhim rěčam špójnaješch. Kunjež móht hušto tež
něšchto dobreho a pschikladneho nabycž, hdyž na to fedžbujejch,
kaž lud rěczy — a so njebychmy to nihdy jabyli — škónčnje pak
dyrbisč so tola nimo teho tež hiščeže druhich hřědkow pošiczič, so
by tutu hwoju herbsku rěcz w jeje žylym bohastwoje a w jeje
dostojnošczi prawje jěnal, nawufnył a naložował.

Tuž radži tu škladnošcž wužichmy, kotraž so nam studowazym
bohazłowstwa kóžde lěto a tež lětka snowa pošiczi, a našch na-
dawł běšche wšchaf dojeć wobšchěrnny ale tehorunja dojeć rjany,
wužitny a tehodla wšcheje prózy hódny, so bychmy tu na semi-
narje hwoj čaž hweru wufupjeli. Šacžrunjež budžišche so nam
tamne porjadne šhromadne džělo druhdy tež trochu napinaze
šesdalo, wšchaf běšche sa to kóžda hwoobodna hodžinka czym šlód-
šcha, hdyž so po snatych pucžkach dokowokolo šhwacžiz wufho-
džowachmy abo so pola hwojich ludži, hovu sa kachle šehydachmy,
pschi wježolej bježadže abo někajkim rjanytm ludowym špěwje
hěbi hwoj derje jažluženty hwojatoł popjchėjo! Šchtož pak budže-
šche runje na pschichodnym wječornym šemschenju předowanje
měł, by wšchaf hiščeže dołho po tutym šjawnym hwojatołku w
hwojej komorzy hřdajo wo tym rošmyšlowal, jchto a kaž naj-
lěpje by pschi tutej wječornej nutrnošczi wožadži předował —
tola tež tutón wječor by kóždy junu pschětrał a so po tym czym
bóle wolóženty czul.

A mjes wšchikimi tutymi wotměnenjemi bě so čaž semi-
nara hižo jažo minyl, a budžichmy drje wšchitzy radži hiščeže
šhwilu mostali, hdy njeby kóždy hiščeže dojeć a nadošcž džěla a
so pschihotowacz měł na pschichodny šmiski semester, doniž —

a to wšchaf bóryh — potajkim jažo hwoju Sužizu njewopusch-
czimy, so bychmy so hwojim dalšchim studijam wěnowali a so,
da-li Bóh, junu wrócžili dostudowani a derje pschihotowani sa
hwoje pschichodne džělo mjes Sserbami.

Swojemu lubemu mištrej, kujej wšchichemu farar'ej
Sarjeńkej sa wšchu njesapomnitu nam wopokajamu lubojeć a
prózu a hwojim lubym šhwacžiczenjam sa wšcho pscheczelne
pohojčenje pschihotowamy pak i tutym hiščeže raš: horzy džak a
japlacz Bóh! —

Zyrkej a stat.

Sakša krajna zyrkej je wupižala herbski stipendij sa bo-
hošlowow, kofsiž w Lipsku studuja a hlobja, w herbskej rěczy
herbskim wožadam hlyšicž. Próstwa wo njón ma so hacz do
1. dezembra t. l. w Drježdžanach pola zyrkwinskeho hamta
šapodacz. Našche herbske wožady maja wšchu pschicžinu, hwo-
jej sakskej krajnej zyrkwi džakowni bycz, so wona tutón št-
pendij wustaji a so jón kóždy semester snowa wudžěluje, a
niž mjenje herbszy studowazny a jich hwojby.

Bibliski pucžnik.

20. njedzela po hwoj. Trojizy, 25. oktobra: Dha štań,
czin jo; tón Knjes budže i tobu. 1. Kronik. 23, 16. — Moja
wutroba cze žada, pschicžehń do njej, Šbóžniko! Žadošcziwa
k tebi hlada, tebi jeno podda so. Wuczišcž sa hndlo ju hěbi,
so so wona lubi tebi. Twój chzu bycz, twój woštacž ja, woštan
mój tež bjes kónza. K. 3, 6. — 2. Pětr. 3, 15. — Mat. 19,
3—8.

Bóndžela, 26. oktobra: Ja chzu ju šhwalicž a k czěszi
postajicž we wšchěch krajach, hdyž ju šazpija. Cephanja 3,
19. — K. 796, 3. — Psalm 127, 128. — Ješ. 50.

Wutora, 27. oktobra: My chzemy i wami hicz; pschetož
my hlyšchimy, so Bóh je i wami. Sach. 8, 23. — K. 464, 1.
— Jana 6, 1—13. — Ješ. 51, 1—11.

Serjeda, 28. oktobra: Šchtož so šhudemu hmeje, tón ha-
ni jeho štworicžela; a šchtož so na jeho njesbožu šwešeli,
njebudže bjes šhloštanja woštacž. Pschikł. Salomonowe 17,
5. — K. 478, 2. — Jana 6, 14—27. Ješ. 52, 1—12.

Šchwórtk, 29. oktobra: Ja chzu cze jažo wuštrawicž a
twoje rany šahojicž, praji tón Knjes. Ješ. 30, 17. — K. 337.
— Jana 6, 28—40. — Ješ. 52, 13—53, 12.

Pjatt, 30. oktobra: Woni pschihodu je Sabny a budža
šloto a wyruch pschijnješcž, a toho Knjesa šhwalbu pschihowě-
dacž. Ješ. 60, 6. — K. 62, 3. — Jana 6, 41—51. — Ješ. 54,
2—15.

Reformaziški hwojedžen, hobotu, 31. oktobra: Pošluchaj-
cže na mnje, kiž prawdošcž šnajecže; ty ludo, w kotrehož wu-
trobje mój šakon je. Njebojcz so, hdyž ludžo hanja, a nje-
štróžejcže so, hdyž woni wo waš še rěčja. Ješ. 51, 7. —
Jana 6, 52—71. — 2. Sam. 7, 17—29. — Hdyž hweł so
mjerwik ščertami. a naž wšchěch póžrjecž chzpli, wšchaf to
naž nicžo nještróži, my bychmy šměrom byli. Šly móžny na
hweče nětk hlada šurowje, wón nješchodži pak nam, Bóh
budži jeho šam, joh' šlowczlo pobicž móže. K. 191, 3.

Šištowanje. Kni. L. w D.: Sa tydžěńšche wutrobny
džak, tola druhi krócž niž žyle tak! — K. Š. w K.: wulki džak
sa wšcho, ale tydženja bě pschepošdže. Redaktor.

Sa 21. po Tr. (reform. hwojedžen): W. w B. — Sa 22.
po Tr. (šermušcha): K. w B. — Sa 23. po Tr.: (pokutny
džen): B. . . r w B.